

Jeg vilde altsaa synes, at man i denne Sag vilde naa et mere tilfredsstillende Resultat, hvis man her paa Rigsdagen enedes om, saa hurtigt som muligt, at nedsætte en Kommission og gav denne Paalæg om at være færdig med sit Arbejde i en forholdsvis kortere Tid, f. Eks. til Oktober 1911 eller Oktober 1912 — det har jo mindre at sige, men i alt Fald indenfor en begrænset Tid, og saa lod den nuværende Lov vedblive at gælde i det Par Aar. Jeg tror ikke, der vil ske nogen Skade derved. Jeg tror ikke, det i mindste Maade er den nuværende Lovgivnings Skyld, at den Kalamitet er fremkommen, som maaske er bleven den indirekte Aarsag til dette Lovforslags Fremkomst. Det kan være noget personlig Efterladenhed, og det kan være andre Forhold, der have medvirket til Ulykken, men jeg tror, at den nuværende Lovgivning egentlig er saa betryggende, naar der ikke ved en Forandring skal naas andet, end hvad dette Lovforslag tilstræber, at man meget godt kunde arbejde med den endnu i et Par Aar og saa i den Tid søge at faa et virkelig godt Forslag fremkaldt gennem en Kommission, et Forslag, som ordnede disse Forhold, som de bør ordnes under Hensyn til hele vort Pengevæsen og paa en til alle Sider saa hensynsfuld Maade, som det er muligt.

J. Pedersen: Jeg havde ikke tænkt at tage Ordet under denne Sags Behandling, men da det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard), der nu skulde have haft Ordet, ikke er kommen til Stede — jeg antager, det er Sneen, der har forhindret ham deri —, vil jeg dog gerne gøre et Par Bemærkninger.

Man kan ikke sige, at den Modtagelse, dette Forslag har faaet, hører til de velvillige. Der er navnlig af adskillige af Talerne i forrige Møde rejst stærke Indvendinger mod Forslaget og, som det forekommer mig, ikke ganske berettigede Bebrejdelser til den højtærede Indenrigsminister for, at han ikke har givet dette Forslag en fyldigere Karakter, og navnlig for, at han ikke har givet skarpere og mere indgaaende Bestemmelser for Sparekassernes Virksomhed. Jeg maa sige, at jeg ikke kan slutte mig til disse Indvendinger. Det kan være meget rigtigt, at man, naar vi faa en endelig Ordning af disse Forhold, bør gaa til skarpere Bestemmelser med Hensyn til Sparemidlernes Forvaltning, men jeg tror rigtignok, at det vilde være urigtigt at gøre det i dette Øjeblik. Det

er vel ganske sandt, hvad der blev sagt i forrige Møde, at man lovgiver ikke for at vise Sparekasseledelserne en Behagelighed — og det er heller ikke min Mening, at man skal særlig lægge an herpaa —, men man lovgiver for Sparernes Skyld, og man skulde gerne indrette sig saaledes, at de Bestemmelser, som nu gives for Sparekasserne, ikke blive af saadan Beskaffenhed, at de ville stille hele Sparekassevirksomheden alt for ugunstigt i Forhold til Bankerne. Og det vil let blive Tilfældet, dersom man giver skarpe Bestemmelser for Sparekasserne, medens Bankerne, der ogsaa drive Sparekassevirksomhed, fremdeles have frie Hænder. Der kunde være Tale om, om man overhovedet skulde lade denne Sag ligge, som ogsaa den ærede sidste Taler (Harald Jensen) berørte, indtil man kan faa en fyldig og mere tilfredsstillende Ordning. Men vil man vedtage denne Lov nu som en midlertidig Foranstaltning, saa tror jeg ikke, man skal gaa for vidt i Retning af skarpe Bestemmelser overfor Sparekassebestyrelserne.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget er der et Par Bemærkninger, jeg kunde have Lyst at gøre. Det hedder saaledes i § 3, at der i Vedtægterne skal træffes Bestemmelser om Indlaans- og Udlaansrente. Jeg ved ikke rigtig, hvad Meningen er dermed. Meningen kan vel ikke godt være den, at Vedtægterne skulle fastslaa, hvilken Rente man giver af Pengene, og hvilken man tager ved Udlaan. At fastslaa noget saadant i Vedtægterne synes mig ikke at ville være meget hensigtsmæssigt, thi hvad man skal tage i Rente, og hvad man kan give i Rente, maa rette sig efter Pengemarkedet. Ganske vist er det ogsaa min Opfattelse, at man ikke skal benytte den mindste Lejlighed til at gaa op eller ned med Renten; man skal tværtimod fra Sparekassernes Side arbejde i Retning af at faa dette Forhold saa konstant som muligt, saaledes at ikke enhver Vind, der blæser paa Pengemarkedet, straks skal faa Indflydelse paa Sparekasserenten hverken for Indlaan eller Udlaan. Jeg tror ogsaa, at Sparekasserne i den Henseende udføre en regulerende Gerning, som er af Betydning — jeg føler mig i alt Fald overbevist om, at de fynske Sparekasser i den Henseende have haft en gavnlig Indflydelse. Men der kan jo komme saadanne Forhold, at Sparekasserne ere nødte til at forandre Renten, og jeg mener ikke, det vilde være hensigtsmæssigt, at noget saadant ikke kunde ske uden en Vedtægts-